

zák. a nař. vlády ze dne 4. června 1919, čís. 313 sb. z. a n.) jest toliko finanční prokuratura oprávněna zastupovati jmění toho druhu před soudem byt i dle § 12 zákona o drobných pachtýřích čís. 318/1919 nároky pachtýřuv hospodářské správě ohlásiti bylo a dle § 15 téhož zák. tato správa výsledek jednání s pachtýři okresnímu soudu oznámiti mohla. Bylo tedy na finanční prokuratuře, by podala rekurs proti usnesení, jehož doručení též jí okresním soudem nařízeno bylo. Vrchní správa není k stížnosti oprávněna a bylo tudíž stížnost zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl stížnosti do odmítacího usnesení.

Důvody:

Podle § 9 nesp. říz. jest ovšem oprávněn stěžovati si do rozhodnutí v řízení nesporném každý, kdo se soudním opatřením považuje za stížena ve svých právech. Ve svých právech za zkrácena může se však považovati jen, kdo jest způsobilým práva míti. Vrchní správa státních statku není právnickou osobou, není způsobilou k právum, majetek jí ke správě svěřený není majetkem jejím, nýbrž majetkem státním. Není správně, tvrdí-li stížnost, že každý zásah do majetku jí svěřeného jest zásahem do její právní sféry, neboť vrchní správa subjektivních práv k státnímu majetku nemá a nabýti jich nemůže. Zda se stěžovatel považuje za stížena soudním usnesením, jest ovšem ponecháno jeho posouzení, zda však jest tu právo jeho, které by rozhodnutím soudním mohlo býti dotčeno, posuzuje soud, zkoumaje oprávnění stěžovatelove ku stížnosti. Jest tudíž přisvědčiti názoru rekursního soudu, že vrchní správa státních statků není oprávněna, stěžovati si vlastním jménem do soudního usnesení.

Čís. 1810.

Pro žalobu opošíční, směřující proti exekuci vyklizením najatého bytu, neplatí kratší lhůty § 575 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 5. září 1922, R I 1068/22.)

Proti exekuci na vyklizení bytu vznesl dlužník žalobu opošíční, již domáhal se dodržení nájemní smlouvy. Procesní soud prvního státního soudu žalobu zamítl, odvolací soud odmítl žalobcovo odvolání, ježto bylo podáno po uplynutí 8 denní lhůty § 575 c. ř. s. Nejvyšší soud zrušil odmítací usnesení a nařídil soudu odvolacímu, by žalobcovo odvolání vyřídil jako včas podané.

Důvody:

Žaloba opošíční, o jakouž jde, nepatří k žalobám na zrušení nebo pominutí nájemních smluv (§ 574 c. ř. s.), ježto právě naopak domáhá se zachování nájemní smlouvy, nespadá pod předpis § 575 odstavec první c. ř. s., neplatí tedy v řízení o ní odvolací lhůta osmidenní nýbrž 14 denní a bylo proto odvolání proti rozsudku dne 22. května 1922 doručnému dne 6. června 1922 podané vzhledem na svátek dne 5. června včasné.